

Løsning i grundtvigsk Aand“. Det ærede Medlem havde derimod Sjælen paa det rette Sted. Et radikalt Blad — det var „Fyns Venstreblad“ — oplyste i meget aabenhjertige Ord, hvad Meningen var med det ærede Medlems Udnævnelse. Da jeg er angrebet paa en lang Række af Citater, beder jeg den højtærede Formand om Tilladelse til ogsaa at maatte dokumentere med et Par Citater — de skal blive meget korte. „Fyns Venstreblad“ skrev den 29. April 1916: „Skulde Højesteret stadfæste Landemodets Fordømmelse af Hr. Arboe Rasmussen, vil Hr. Povlsen have til Opgave at finde nye Veje til Sikring af den kirkelige Frihed eller eventuelt at lede Sprængningen af Folkekirken. Med faa Ord sagt, er det Grundtvigs Arv, som Hr. Povlsen er sat til at varetage“. Det er, som man ser, et stort Program, det ærede Medlem lod sig gøre til Minister paa, han skal administrere Grundtvigs Arv i Ministeriet Zahle, og til at begynde med frembyder sig altsaa Tilfældet Vaalse. Jeg har set i Rigsdagstidenden, at det ærede Medlem for at bestride, at der var Partipolitik med i Spillet, har henvist til Sammensætningen af det Menighedsraad, som i 1913 ønskede Arboe Rasmussen til Vaalse. Det var et moderat konservativt Flertal, siger det ærede Medlem, Mindretallet, der modsatte sig Arboe Rasmussen, var derimod radikalt. Det er en ganske urigtig Fremstilling. Jeg har spurgt Arboe Rasmussen selv, og han har meddelt mig, at Menighedsraadet i Vaalse i 1913 bestod af „2 Radikale, 1 Konservativ og 1 Kvinde, som vist ikke var noget, men fulgte sin radikale Broder, hvis Hus hun styrede“. Et Menighedsraad af denne Sammensætning, der deler sig i et Flertal paa 3 Medlemmer og et Mindretal paa 1 Medlem, kan man vel ikke kalde moderat-konservativt. Det er derimod rigtigt, at den ene Mand, som udgjorde Mindretallet, er en radikal Mand. Den Mand, som ikke ønskede Arboe Rasmussen, var en radikal Mand. Men det vil sikkert forbavse alle, der erindrer disse Begivenheder, at se denne Mand nu blive taget til Indtægt i denne Forbindelse af det ærede Medlem Hr. Povlsen, og allermest vil det forbavse denne Mand selv. Denne Mand er Gaardejer Lars Belling i Vaalse. Han er under hele denne Sags Behandling blevet forkæret paa det kraftigste af den radikal-socialdemokratiske Presse, man har den ene Gang efter den anden ofret ham med Hud og Haar til den kirkelige Reaktion og Klerikalismen, og Lars Belling selv er da ogsaa ganske klar over, at det er radikal Partipolitik, der ligger bag ved Vaalseaffæren.

Da Pastor Arboe Rasmussen den 1. Juli 1916 ankom til sit Sogn, sendte „Politiken“ en Medarbejder derned. Han interviewede en Bunke Mennesker dernede, ogsaa Lars Belling, og han udtrykte sit Syn paa Stillingen i følgende meget betegnende Vending, der staaar at læse i „Politiken“ for 1. Juli 1916: „Jeg tror ikke, at det bliver Vaalse, der kommer til at lide mest herunder“ — det vil sige under Arboe Rasmussens Konstitution — „men desværre vistnok det radikale Parti og den radikale Politik“. Saaledes ser altsaa den Mand paa Sagen, som det ærede Medlem Hr. Povlsen paaberaaber sig. Han er ganske klar over, at der her foreligger et Stykke radikal Politik, oven i Købet et Stykke Partipolitik, som han er klar over vil give Bagslag. Jeg kunde standse min Dokumentation her, men jeg kan ikke nægte mig Fornøjelsen af at citere endnu nogle Udtalelser i „Politiken“ fra de Dage, nogle Udtalelser, der viser, hvorledes denne Sag turneres partipolitisk. „Politiken“s Korrespondent interviewer væk, gamle Koner og ansete Mænd i Række og Rad. Den 9. Juli 1916 findes saaledes en Korrespondance, hvori det hedder: „Udenfor Kirken traf jeg en gammel Kone med et klogt og livligt Ansigt“ — jeg beder ærede Medlemmer lægge Mærke til, at naar en Journalist, der forstaaer sit Kram, møder en gammel Kone, der udtaler sig i den for-ønskede Retning, faar hun uvilkaarlig et klogt og livligt Anstrøg over sit Ansigt. Med denne gamle Kone kommer „Politiken“s Korrespondent saa til at tale om Præsten, og hun siger: „Ja, nu har vi ventet paa ham i 3 Aar, og jeg havde næsten opgivet Haabet, men saa kommer de en skønne Dag og siger: Nu er han der. Aa Gud, hvor jeg blev glad!“ Og hun fortsatte: „Lad dem nu prøve paa at faa ham bort, men jeg siger Dem, da vil der ikke være en, der sætter sin Fod i Kirken, da ikke af os, der er hans Venner, og hans Modstandere“ . . . den gamle Kone ser sig om og peger ind i en Have og siger: „Der er ikke flere af dem her i Vaalse, end at de kan sidde i et Kirsebærtræ“. Overalt møder Korrespondenten den samme Stemmning. Oppe hos en anset Mand af Menigheden — naar en Korrespondent træffer en Mand i Menigheden, som er til Tjeneste med de ønskede Udtalelser, bliver det uvilkaarlig en anset Mand af Menigheden —, oppe hos en saadan anset Mand af Menigheden træffer Korrespondenten en Mand, der kender Sagen ud og ind. Han siger blandt andet: „Lad dem komme med Kvindeadresser, med gammel og ny Højrepolitik, der lader sig aldrig skyde en Breche i den Kreds, og det